

Stafetten i mine hænder

Jeg har af Allan Diedrichsen fået overdraget stafetten.

Min største bekymring går i den anledning på om jeg overhovedet har noget at bidrage til stafetten med. Jeg forsøger dog at tage udfordringen op !

Som de fleste i hundesporten er jeg blevet lidt grå i tindingerne. Født i 1958, og for de skarpsindige gir en lille udregning jo at jeg er 52. Barnefødt i Skive – byen hvis gamle slogan er ”Havnebyen midt i Jylland”. Og allerede fra barnsben har jeg følt en stærk tilknytning til vandet.

Intet tydede overhovedet på i de første år at jeg overhovedet skulle få interesse for hverken hund eller jagt. Tilknytningen til vandet betød langt mere.

Jeg er født i en efter datidens forhold kernefamilie – far & mor og en et år yngre søster. Typisk dansk arbejderklasse – ingen formue – hårdtarbejdende – og ingen relationer til jagt eller landbrug overhovedet.

Ved flid og sparsommelighed fik mine forældre efterhånden både eget hus og sommerhus (det var dengang man kunne erhverve et sommerhus for 800 kr). Hver weekend sommeren igennem blev tilbragt i sommerhuset, og en stor del af tiden gik med fiskeri. Den gang man let kunne fange et par hundrede skrubber i garnene. På et tidspunkt erhvervede min far en gammel limfjordssjægt, der lå sunket i en bæk. I øvrigt en bæk hvor vi børn i mudder til knæene ihærdigt fiskede glasål på livet løs. Sjægten blev restaureret af en lokal bådebygger, og den ilagte bilmotor udskiftet med en 5 hk. Marstal motor. Jeg var ikke ret gammel inden jeg selv drog på fjorden i denne. Håndsvinget til motoren måtte jeg hoppe på for at starte motoren.

Saltvand og fjorden betød meget – og ofte mere end skolen. Ikke ret gammel startede jeg med at sejle optimistjolle, og interessen og lysten til at sejle har jeg stadig. Jagt, hundesport og kapsejlad følger ad i dag, og kan udmærket kombineres. Sejl båden står nu hjemme i haven og venter på foråret.

Realeksamen blev overstået – ikke af lyst, men fordi mine forældre pressede på. Friluftslivet trak mer`, og jeg glemmer ikke at min fysiklærer på et tidspunkt udtalte til mig, at jeg var den der på skolen – når han tog mit fravær i betragtning – havde taget en realeksamen på den korteste tid ! Det var jo helt ærligt sjovere at sejle eller fiske skaller foran udløbet ved stadion.

Handelseksamen – og efterfølgende en faglig uddannelse i et jern og stålfirma. Derefter aftjente jeg værnepligt i søværnet. Igen trak vandet, men sejladsen var indskrænket til ture med Grenå/Hundested færgen og enkelte ture over Storebælt. Hovedparten af tiden i Søværnet blev aftjent på holmen og på Stevnsfortet.

I øvrigt en lidt ”spændende” tid, da russerne gik ind i Afghanistan og i stor udstrækning trak skibe ud af Østersøen. Arbejdsopgaverne på Stevnsfortet bestod jo af farvandsovervågning, og en enkelt gang fik vi udleveret skarp ammunition til maskinpistolerne og var ude at afsøge gangene på fortet, da man frygtede at vi havde fået besøg !

Heldigvis hører den kolde krig jo nu fortiden til.

Vel hjemme igen i Skive afsluttede jeg en HH på Skive Handelsskole, og havde forskellige jobs.

Sidst i 70'erne mødte jeg Pia, og på en vis herres fødselsdag i december 81 blev vi gift, og overtog vores første hus. Vores ældste søn Mads er født i 1984 og Trine i 1986. I 1996 er yngste søn – Søren – født.

Introduktionen til jagt havde jeg fået inden vi flyttede i eget hus. Min søster boede på daværende tidspunkt sammen med en fyr, der var ivrig jæger. Jeg havde allerede mens vi boede i lejlighed i midtbyen erhvervet en ruhåret gravhund. Sammen med min svoger og en gammel skolekammerat startede mine første jagter ...

Medlemskab af en lille lokal jagtforening, der rådede over et godt kommunalt terræn gav god anledning til brug af gravhunden. Derudover var der masser af mulighed for jagt på fjorden med skydeprammen. Herlig jagt på de trækkende grå – og hvinænder. Utallige er de timer der er tilbragt liggende frysende på ryggen i prammen.

Jagtinteressen var for mit vedkommende stigende, og på et tidspunkt tog jeg ud og så en lokal markprøve i nabolaget. Med anskaffelsen af huset havde vi nu også fået mulighed for at have en stående hund, og sikkert kraftigt inspireret af Poul Thomsen der på dette tidspunkt ofte tonede frem på skærmen med ”dus med dyrene” valgte jeg en gammel dansk hønsehund. Med denne hund startede jeg så på dressurkursus i Stoholm jagtforening. Året var vistnok 1982.

På dressurkurset blev jeg nr. 2 – kun slået af en af instruktørerne der på afslutningsaftenen kom med sin egen hund. Jeg husker stadig at jeg synes at det var usportslig. Min egen hund, havde jeg dresseret godt – vistnok alt for godt, for efterfølgende fornemmede jeg at den i udpræget grad manglede selvstændighed. Med den gamle ”danske” startede jeg på et par markprøver og fik den præmieret. Al begyndelse er jo svær, og jeg fornemmede på de par prøver at det måske var den forkerte race jeg havde valgt. Det var jo lidt som om at det var korthårene og de ruhårede der havde dommerens bevågenhed og ikke den race som jeg havde valgt. Jeg valgte derfor at forære hunden væk til min gamle skolekammerat. Han gav dog senere udtryk for at han mente, at hunden ikke ku` li ham, og hellere ville have ham end fjer i munden !

Lidt grebet af markprøvesporten havde jeg lyst til at få en pointer, men det faldt absolut ikke i god jord på hjemmefronten. En engelsk setter kunne dog accepteres, og den første blev anskaffet i 1983.

De følgende år kan vist bedst betegnes som værende lidt omskiftelige. Læreår med hundemateriale, der kunne have været bedre. I 1988 får vi kennelmærke, og opdrætter i de følgende år et par kuld settere. Hundematerialet var ikke for godt, og ingen af hvalpene fik en plads i verdenshistorien. Årene efter giver med indkøbte hunde en del præmieringer – og også både en Udstillingschampion og en Jagtchampion.

Efter fede år kommer som bekendt magre år. I erkendelse af dette må man jo gøre noget. Hvordan kommer man så videre ?

Siden 1995 har jeg været markprøvedommer, og dømt en del prøver – store som små. Jeg har bl.a. haft fornøjelsen af at dømme DM & SM, og i Norge både højfjelds og skovprøver. På danske prøver skiller enkelte hunde og opdrættere sig ud med jævnlige præmieringer.

Sondering resulterede derfor i at jeg anskaffede en pointer fra en opdrætter der udskilte sig markant på præmielisterne. Hos Ole Noe købte jeg en hanhund med kennelnavnet Fuglede. Hvis jeg skal

være lidt beskeden er resultatet heller ikke udeblevet. Flere præmieringer på prøver og udstilling, og bedst af alt en absolut stærk og robust jagthund. Skarp på fugl og en hund der uden tøven afliver anskudt råvildt.

Efter denne hanhund har jeg lavet et kuld med Horndrup`s Otti, som jeg generøst fik lov at låne af Laust Nørskov. Resultatet er ikke udeblevet. Højt udstillingspræmieret, og derbyplaceret har jeg nu en meget lovende tæve.

Status må derfor være, at jeg her og nu har lov til at føle mig en lille smule privilegeret.

Jeg har – og det skylder jeg vist også at nævne – den store glæde, at familiens yngste skud på stammen (Søren) heldigvis også har stor interesse i jagt og hundesport. Barnebarn nr 2. er lige kommet til verden, og i hundeboksen ligger endnu en 10 uger gammel hvalp og venter på forårets komme. Så lad det endelig blive forår –

Søren på ferie i Baltimore (far øl) og undertegnede på fjeldet i Norge med Fugledes Freud

Med ønsket om en glædelig jul til jer alle vil jeg gerne sende stafetten videre til en jæger og hundesportsmand der står stor respekt om i dansk hundesport – nemlig Jes Krag.

Skive dec. 2010 Jan Espersen

Søren med Matresse's Ylva og Skydestokken DPK / Djursland

